

SULTAN VE ŞAIR

2013

Sema Kaygusuz 1972-

KİŞİLER

Şair/Yüksel Sorgun 65-70 yaşlarında ve erkektir. Ünlü bir şairdir. Tarihteki muhalifleri ve iktidar karşısında ezilen halkı temsil etmektedir.

Sultan 35-40 yaşlarında ve erkektir. Gücü elinde bulunduran, iktidar olanı temsil eden karakterdir. Sahnelerde sürekli değişir ve aynı Şair gibi her sahnede farklı bir tarihi karaktere bürünür.

ÖZET

Galata Köprüsü'nde balık tutan bir Şair, aynı gün içerisinde ve günün farklı saatlerinde, her seferinde Sultan ile karşılaşır. Aralarındaki ilişkinin yüzyıllar öncesine uzandığı anlaşılan, temsil ettikleri kişilerin diyaloglarından oluşan eserde, Şair'in zihninin ürettiği sahneler olduğu izlenimi de oluşmaktadır. Her seferinde Sultan ve Şair arasında bir hesaplaşma vardır. Şair, erk sahibi olan tarafından katledilmiş ve susturulmuştur. Sultan her seferinde Şair'in yeteneği ve varlığının ona verdiği görkeminden bahsederek onu nasıl etkilediğini hissettirir. Aynı zamanda güce ulaştıkça nasıl değiştiğini ve başkaldırdığını anlatır. Eserin bir bölümünde, muhalif veya bastırılan tarafta olan kişinin de gücü ele geçirdiğinde aynı Sultan gibi zalimleştiğinden bahsedilmektedir. Eserin sonunda Şair'in isyanı, haykırışı vardır. Şair varlığını anlatarak, temsil ettiklerinden bahseder. O haliyle iktidardan ne kadar büyük olduğunu ima eder.

ÖYKÜ

Mızrağını arayan adam Şair, Galata Köprüsü'nde balık tutmaktadır. İyi giyinişli, şık birisi yanına gelir ve Şair'e mızrağını onun göğsünde unuttuğunu söyler. Şair durumu anlamaz. Sultan ise söylediklerinde diretir ve açıklamaya devam eder. Mızrağın nasıl görüldüğünü ve mızrağını onun göğsüne nasıl saptadığını anlatır. Şair, bu olayın ne zaman olduğunu sorunca da, bin yıl önce olduğunu söyler. O dakika sonra Şair, alaycı bir tavırla konuşmaya başlar. Adamın delirdiğini düşünür ve onu idare edecek şekilde konuşur. Sultan ise bu alay karşısında öfkelenir ve üzerine yürür. İlk andaki kibar adam gitmiş, yerine ürkütücü biri gelmiştir. Şair kendini toplayarak Sultan'ın üstüne doğru gitmeye başlar. Onunla uğraşamayacağını söyler. Sultan da Şair'in yakasına yapışır, etraftan ayırmaya çalışırlar. Sultan, mızrağını geri vermezse onu öldüreceğini söyler. Kavgayı ayırırlar. Şair, Sultan'ın hala direttiğini görünce ölümünü hatırlamadığını, olayın nerede ve neden olduğunu hatırlatmasını ister. Sultan, onunla hala alay ettiğinden şüphelenir ve karşısında Endülüslü hükümdar durduğunu söyleyerek adını hatırlatır. Yakalama emri verir ve bir anda balıkçılar asker tavrına bürünüp Şair'i yakalar.

Geçmişe gidiş Sultan olanları hatırlatır. Sefil, utanmaz ve küstah bir şair olduğunu, zehir gibi sözleriyle halkı karşısında Sultan'ı rezil ettiğini söyler. Şair son derece ürkek biri olduğunu, cesaret edemeyeceğini söylese de bir yandan Sultan'a karşılık verirken bir yandan onu hicvetmeye başlar. Bu sırada sahnenin atmosferi değişir. İki artık geçmişin içinden konuşuyor gibidir.

Sultan ve Şair'in hesaplaşması Şair ve Sultan, geçmişin içinde bir anda atışmaya başlarlar. Şair, Sultan'ın bütün gücüyle ısrarcı olduğunu, ne dese yetmediğini, ne söylese doyurmadığını söyler. Ona sunduğu her dize ondan eksiklik yaratmıştır. Sultan ise onu kendisine vezir yaptığını, ordusunu emrine verip, hazinesinin kapılarını açtığını söyleyerek ona karşılık verir. Ama Şair, bunlar karşılığında hükümdarlığını ilan edip başkaldırmıştır. Şair, şiiri karşılığında yeterince altın verilmediğinden böyle olduğunu savunur. İki atışmaya devam eder ve geçmişteki olayları konuşur. Şair onu azat etmesini ister ama Sultan elinde varmış gibi davrandığı mızrağı göğsüne batırır ve ölümünü hatırlayıp hatırlamadığını sorar. Hatırlamıştır. O an sahnenin atmosferi eski haline döner. Şair kendinden mızrağını isteyen Sultan ile alay eder gibi konuşmaya başlar yeniden. Sultan söylenerek uzaklaşır. Şair de ardından hayret ve öfkeyle bakakalır. Ağzının kenarı kanıyordu ve saçları dağılmıştır.

Sultan ile ikinci karşılaşma Bir önceki sahneye göre balıkçılar azalmıştır. Şair oltasını yemler ve denize fırlatır. Birden yanında Sultan belirir. Ama bu kez üstünde başka kıyafet vardır. Çok şık bir trençkot... Şair, Sultan'ı tanıyamaz. Sultan, Şair'e selam verir ve konuşmaya başlar. Konu, Şair'in sabah yaşadığı olaya gelir ve adama kısaca yaşadıklarından bahseder. Sultan cebinden bir puro çıkarır ve Şair'e de uzatır. Kaliteli bir markadır. Puroyu evde içeceğini söyler, orada harcamak istemez. Ünlü bir şair olduğunda bahseder. Avrupa'da da şiirleri yayınlanmıştır. Sultan, şairleri takip ettiğini ama ondan haberdar olmadığını söyler. Şair bozulur. Sultan onunla alaycı bir tavırla konuşuyordur.

Kesilen kafayı arayan Sultan Sultan konuyu tekrar Şair'in sabah yaşadığı soruna getirir. Şair kısaca değinirken, mızraktan bahseder. O an fark eder ki adam sabah ki kişiye çok benziyordu. Sultan ise imkânsız olduğunu belirterek reddeder. Onu mızrakla öldürmediğini, çarmıha gerip derisini yüzdüğünü söyler. Sultan, Şair'in üstüne yürür. Her cümlesinde onu iter. Ceketine asılır ve Şair'in ceketini yırtılır. Sultan sözleriyle Şair'i parçalıyordu. Bin yıl kadar önce, Bağdat'tadırlar. Şair, günlerce işkence görmüştür. Önce çarmıha gerilmiş, sonra derisi yüzülmüş, sonra dilim dilim kesilmiştir. O yine de gülümsüyordu. En sonunda kesilen kafası, ibretiâlem için sırığa geçirilip sokaklarda dolaştırılmıştır. Ne olduyorsa o kafa kaybolmuştur, Sultan da kafayı geri almaya gelmiştir. Kafayı müzeye koyacaktır.

Şair geçmişi hatırlar Şair, kamera şakası yapıldığını düşünmeye başlar ve sinirlenir. Sultan, onun gibi ermişe böyle sözlerin yakışmadığını söyler. Tanrı'ya yakın olduğundan bahseder. Eskiden, Tanrı'yım diye ortada dolaşan bir ermiştir. Şair irkilir. Bir şeyler hatırlama başlar ve atmosfer değişir. Şair hatırlamıştır onu. Karşısındaki adam Abbasi halifesidir. Sultan ona Hallac-ı Mansur diye hitap eder. Ondaki iman yüzünden Tanrısız kaldıklarından söz eder. Şair isyan eder. İmanı yüzünden onu öldürmüşlerdir. Sultan ise kendi kanıyla abdest alacak kadar perverdigara aşık olduğundan öldürdüklerini söyler. Şair konuştuğunda da sinirlenip, böyle konuşmaya devam ederse içindeki imanı bulana kadar onu lime lime etmeye devam edeceğini haykırır. Şair kendini toy, çiğ olarak değerlendirip, kendisine Tanrı'yım demesinin sebebinin bu olduğunu söyler. Sultan ise kendisine haksızlık ettiğini düşünüyordu. Şair'in, Tanrı'dan ibaret olduğunu, Tanrı'nın haricinde bir hiç olduğunu anlatır. Varlığı onun gözünü kamaştırmaktadır.

Şair'in Lüfer ile ilgili göndermesi Sultan konuyu kafaya getirir. Kesik başı yine ister. Şair ise bin yıl önce kendi kanına susayan kafanın artık onda olmadığını söyler. Deliliği geçmiştir ve Tanrı bile değildir artık. Bu sırada Şair oltasını çeker bir Lüfer çıkar. Lüferin can verdikçe solmaya başladığını, ölmeden önce inler gibi ses çıkaran tek balık olduğunu anlatır. Ona göre ölmekte olan bu balık âlemin kendisidir. Her şeyin parçasıdır. Tanrı'ya dokunmak istiyorsa Lüferden başlaması gerektiğini belirtir. "Al işte kafa" diyerek Lüferi ona uzatır. Sultan, payına düşene razı gibidir. Lüferle fotoğraf çektirmek ister. Fotoğrafi çektiği an sahne kararır.

Şair'in hayranı ile konuşması Köprüdeki balıkçılar epey azalmıştır. Akşam olmuştur. Şair misinasını temizler. Arkasında başka giysiler içinde Sultan görülür. Sultan geçip gider, tekrar geri dönüp Şair'e bakar. Yavaşça yaklaşır. Şair, Sultan'ı yine tanıyamaz. Sultan onu tanıdığını söyler. Şair onunla alay eder. Kaçınıcı yüzyıldan olduğunu sorar. Hangi hükümdardır, canını nasıl almıştır öğrenmek ister. Sultan'a söz hakkı tanımadan ardı ardına, sinirli bir şekilde söyleyebileceği bir sürü seçenek sunar. Peşini bırakmalarını ister. Sultan ona Yüksel ismiyle hitap edince, Şair birden durur. Konuşan kişi, onun hayranı olduğunu, büyük şair Yüksel Sorgun ile Galata köprüsünde üstelik balık tutarken karşılaşmayı hiç tahmine demediğini söyler. Şair, abartılı biçimde Sultan'a sıkı sıkıya sarılır. Onu biriyle karıştırdığını söyleyerek kusuruna bakmamasını rica eder.

Sultan'ın şiir okuma isteği Sultan ise çok heyecanlıdır. Son kitabını okuduğundan beri kendinde olmadığını belirtir. Yüksel'in şiirlerine hayrandır. Bulduğu imgelere hayret ediyordu. Şair, duygulanır. En saygın eleştirmenlerin yazdığı yazılarda bile bu şekilde yerinde yorumlar almamıştır. Sultan, tam vedalaşıp gitmek üzereyken, Şair onu durdurur. Biraz daha sohbet etmek ister. Sultan kalmaya isteklidir. Onu rahatsız edeceğini düşündüğünden çok kalmak istememiştir. Sultan, konuşma sırasında Şair'i çok över. İltifatlar artınca Şair bu kadar övgünün iyi olmadığını belirtir ve derin söylemlerde bulunur. Sultan ise yanında sıradan kaldığını hisseder. Kendisinin de şiir yazdığından bahseder. Şair, adamın şiirlerini okumasına istekli değildir. Bu tür şeylerden hoşlanmıyordu. Sultan ise nazikçe yalvarır. Bir dakika bile sürmeyeceğini söyleyerek onu ikna eder.

Şair, şiiri beğenmez Sultan şiiri okur. O, okudukça Şair sinirlenir. Şiirini hiç beğenmemiştir. Kuantum fizikçileri kozmosu buldu bulalı, dünyanın muamma olduğundan bahseder. Vandallığın yerini soykırım almış, köleler işçi, taba cemaat olmuştur. Ama o yazdığı şiirde hala Adem'in cenneti özlemesinden

bahsedip, Hazreti Süleyman'a sığınyordur. Ortaçağ kafasıyla yazmış olduğunu söyler. Sultan şiirini savundukça da, şairliğe özenen padişahlar gibi konuştuğunu savunur Sultan, şiiri yas tutan bir padişahi düşünerek yazdığını savunmaya başlar. Onun ağzından yazmıştır. Şair'e hikâyesini anlatır.

Şiirin hikayesi Osmanlı padişahlarından biri cariyelerinden bir kadına çok âşıktır. Aşırı tutkusu yüzünden kafasını ne toplantılara, ne önemli işlere, ne de başka bir şeye verebiliyordur. Bu şekilde olmayacağını düşünerek bir karar vermiştir. Cariyesini son kez odasını çağırıp onunla birlikte olmuş, sonrasında da topuzu kaldırdığı gibi kadının kafasına indirip onu öldürmüştür. Cariyenin güzelliği patlamış bir küreye dönünce padişah rahatlamıştır. Sultan, o topuzun nerede olduğunu merak ettiğini de ekler.

Şair'in kibri Şair gitmek üzere toplanır. Biraz balık tutmasını, aşık olmasını, rüzgarı dinlemesini, kirlenmesini, suç işlemesini tembihler. Bu şekilde belki gerçek şiire ulaşabilecektir. Bu anda Sultan arkasından seslenir ve özür diler. Onu kızdırmak istememiştir. Şair kestirip atar. Sultan ise ondan görkemli bir despot olacağını savunur. O padişahın yasını ondan daha iyi bildiğini söylemesinden dolayı bozulmuştur. Sahip olduğu zalimlikle şair olmasa kanına ekmek bandıran biri olacağını söyler. Bu sözler Şair'i afallatır. Despotun haykırışıyla söylediklerini hakaret addettiğini söyler. Bir padişah gibi "Yıkıl karşımdan" diyerek seslenir. Şair, Sultan'ın üstüne yürürken sahne kararır.

Şair'in sınırları bozulur Artık iyice akşam basmıştır. Şair yere devrilmiştir, baygındır. Acıyla inler. Eskisine göre daha perişandır. Yaka paça dağılmış, gömleğinin önü tümüyle açılmıştır. Sultan yine farklı giysiler içinde sahneye girer. Şairi yerde görünce hızla yanına gelir. Şair panik yapar, ondan uzak durmasını ister. Sultan, yardım için izin ister ve kibar davranır. Şair ise isyan eder. Ona neden işkence ettiğini, sürekli çıkıp geldiğini, içini, dışını, her yerini kanattığını söyler. Şair cinnetin eşliğindedir. Anlamsız sayıklar. Sultan ise anlamayarak ona yardım çağrısında bulunmaya devam eder.

Şair'in anlattıklarındaki ısrarı Şair onu tanımıştır. Babasının çok özel bir adam olduğunu, şahane bir şekilde öldüğünü belirtir. Göğüs cebinden Sultan'ın önceki karşılaşmada verdiği puroyu çıkartır ve içmeye başlar. Karşısındaki kişinin babasından, yeryüzünün en ağır başlı hükümdarı diye bahseder. Savaşmaktan, iktidardan nefret ediyordur. Ayrıca son derece iyi bir şairdir. Felsefeden musikiden anlamaktadır. Babasının nasıl öldüğünü de anlatır. Bir derviş gelip, yakında öleceğini söylemiştir. Dervişin kehaneti içine girmiş, kuşku düşürmüştür. Önce onu halsiz bırakmış, sonra yumuşakça yatırıp üç gün içinde ölmesine sebep olmuştur. Sultan onu ciddiye almaz. "Güzel bir ölümmüş" diye bahseder. Kim olduğunu sorar. Şair, babasının II. Murat olduğunu söyler. Bu durumda, karşısındaki kişi Fatih Sultan Mehmet oluyordur. Sultan buna kahkaha atarak karşılık verir. Sultan, iç cebinden kanyak şişesini çıkarır ve kafasına diker. Şair, konuşmaya devam eder. Gencecik şehzadeyken de ihtiyatlı bir hevesle onu dinlediğini, bir yanının suskun ve hırslı olduğunu söyler. Sultan, ona yardım etmek ister. Hala söylediklerine anlam veremiyordur. Şairi ikna edemeyince acelesi olduğunu söyleyerek gider.

Şair ve Sultan'ın hesaplaşması Şair, aşağıdaki meyhaneden gelen klarnet sesini dinler. Oltasını ve çantasını alıp Sultan'ın tersi yönde yürüyecekken, Sultan karşısında belirir. Fatih Sultan Mehmet ise eğer, o köprüyü ona kendisinin verdiğini, altından geçen denizi de, yüzüne vuran poyrazı da ona borçlu olduğunu söyler. Kendini ve kudretini anlatan sözler eder. Şair alaycı yaklaşır. Onu büyük bir penise benzetir. Sultan ise sahip olduğu her şey için minnet etmesini emreder. Şair, Sultan'ın üstüne yürüyüp hayalarından hafifçe tutar. Konuşurken baştan çıkarıcıdır. Yanlış yerden konuştuğunu söyleyerek, dimdik ve yüksek ve kendinden başka her şeyi ölü zanneden makamını bırakmasını önerir. Sultan ise çevik bir hareketle Şair'in boğazını tutar. Fatih Sultan Mehmet, tahtına yanaşan Hurufi dervişin Şair'in ta kendisi olduğunu söyler. Ona baktığında Sultan'a bütün kâinatı gösteren malum sayıları istiyordur. Şair hepsinin onda da olduğunu, neden istediğini sorar. Sultan ona baktıkça Konstantinapolis'i fethedecek büyük bir komutan gördüğünü belirtir. Şair ise ona bakınca ödünden seslenen bir şair görmüyor, hatta hiçbir şey görmüyordur. Tek harfinin bile ondan kalmadığını söyler. O ilahi işaretleri yüzyıllar önce yakmıştır. Sultan itiraz eder, onu ulema yakmıştır. Onu bir çukura koyup üstüne odun atmışlardır. Sultan'ı çağırmıştır ama gelmemiştir. Sultan, iktidarda gözü olmasaydı kimsenin onu sapkınlıkla suçlamayacağını iddia eder.

Şair, Sultan'ı eleştirir Şair artık tam olarak sarhoştur. Dünyanın en soyut varlıklarından, harflerinden, sayılarından korktuklarını söyler. Sahip olduğunu kudretin yanında bütün sultanların köle olduğunu savunur. Birbirlerine hakaret etmeye başlarlar. Şair, Sultan'a köle bir cariyeden doğduğunu, o cariyenin memesinden korkunun sütünü içtiğini, kardeşlerini taht kavgasında boğdurduğunu anlatır. Sultan ise hep katledilmiş olan kişinin Şair olduğunu belirtir. Ama Şair durumu kabullenmez. Tahtının

azameti uğruna masalardan, şenliklerden çekilmiş, konuşmayı bırakmış, kaşını gözünü oynar-tarak emir vermeye başlamıştır. Etten kemikten basit insan olmasın diye kelimelerden uzaklaşmıştır. Onun yazdığı şiirlerle alay eder. Sultan, şiiri ile alay etmeye devam ederse kellesini alacağını söylese de Şair hakaret ederek şiirini küçümsemeye devam eder.

Şair'in isyanı Şair, pantolonunun önünü açar ve aşağı işemeye başlar. Kendi kendine söylenir. Sultan bir süre sonra gözden kaybolur. Şair, lafabeliğiyle şair olduklarını sanmalarından bahseder. Etrafında dalkavuklar olduğunu söyler ve onun gibi şairlerin etrafında okurlar olmasıyla övünür. Mağdur olan, yetenekli olan, zorluklarla mücadele eden her bir kişinin kendisi olduğunu ima eden cümleler söyler. Öne doğru bir adım atar ve karanlıkta kaybolur.

TEMALAR

Fantastik/Gizem Fantastik unsurların yer aldığı eserde, okuyucuya derin bir gizem ve bazı tarihi olaylara ait karakterlerin yaşadıklarından bir kesit sunmuştur. Şair'in zihninin derinlikleri, her seferinde onu başka bir muhalif kimliğine sokarak, farklı bir dönemde ve atmosferde yolculuğa çıkarmaktadır.

İktidar/Kudret İktidar olanla muhalif olanın, geçmişten günümüze değin hiçbir zaman bitmemiş ilişkisi Sultan ve Şair'in ilişkisinde gösterilmektedir. İktidar olanın gücü, muhalif olan üzerindeki baskısı ve karşısındakinin kudretine, görkemine dayanamayarak onu yok etme, kendisine boyun eğdirme isteği Sultan karakteri ile karşımıza çıkmaktadır. Eleştirilmeye, sorgulanmaya tahammülü yoktur. Şair'in temsil ettikleri ise hem ezilen halk olarak, hem de yeteneklerinden gücünü alan muhalif olarak gösterilir. Fakat Şair'in kendisine hayran okurunun şiirine karşı gösterdiği tavır, muhalif olanı da güce, iktidara kavuştuğunda aynı zalimliğe büründüğünü kanıtlamaktadır. Gücün, eline geçtiği kişiyi değiştirmesi eleştirilmekte ve bu durum sorgulanmaktadır.

KARAKTER ANALİZİ

Yüksel Sorgun (Hazırcevap)

Karakter Yüksel Sorgun yetenekli bir şairdir. Yazınsal becerileri ve derinliği olan bir karakterdir. Felsefi konuşmalar yapmaktadır. Sultan ile konuşmalarından alaycı, zaman zaman kibirli ve iktidara karşı eleştirel yaklaşan biri olduğunu anlamaktayız. Aynı zamanda doğal ve hayal gücü geniş bir kişidir. Tüm bu özelliklerinin karşılığında Şair'in muhalif kesimi temsil ettiği anlaşılmaktadır. Temsil ettikleri şöhretli, lafını sakınmayan, iktidarı eleştiren ve yaşadıkları dönemde iktidar karşısında baskılanmış kişilerdir.

Aktivite Yaşlı ve ünlü bir şair olan Yüksel Sorgun, konuşmalarından ve verdiği öğütlerden anlaşıldığı üzere yaşamaya önem veren, hayata karışan ve farklı duyguları önemseyen biridir. Galata köprüsünde balık tutarak, yaptığı bu eyleme derin anlamlar yüklemektedir. İçki ve puro içmeyi sevdiği söylenebilir.

ÖRNEK OLAYLAR

Kibirli Galata Köprüsü'nde rastlayan hayranı Yüksel Sorgun'a kendi yazdığı şiiri okur. Şair ise şiirin içeriğinin ve duygusunun yüzyıllar öncesine ait olmasından dolayı sinirlenir. Lafını sakınmaz ve karşısındaki adamı sert bir şekilde eleştirerek aşağılar. "Emin ol akli başında hiçbir padişah şairin karşısında bu kadar budala duruma düşmez. Sevme sen benim şiirlerimi istemiyorum, gerçekten sanatımı anlarsaydın böyle ucuz şiirle çıkmazdın karşıma."

Alaycı/Hazırcevap Sultan'ın kendi gücünden, kudretinden görkemli benzetmelerle bahsetmesi karşısında Şair alaycı tavrını takınır. "Vay vay vay bakıyorum kocaman bir fallus oluvermişsin hemen. Devasa bir zeker mi demeli yoksa. Penis çok yavan kalır, en iyisi babafingo diyeyim sana. Baksana büyüdükçe büyüyorsun. Böyle konuşmaya devam edersen birazdan göğü yaracaksın."

Şöhretli/Yetenekli "Kanyaktan, tütünden ve şehirlerden gayet iyi anlarım. Bakma buralarda takıldığıma, oldukça şöhretli bir şairim aslında. Şiirlerim Avrupa'nın bütün dillerinde yayımlandı. Şu gördüğün insanlar yüzümü tanımazlar ama dizelerimi ezbere bilirler."

Derin/Duygusal Şair, Sultan ile karşılaştığı anlardan birinde tuttuğu lüfer üzerinden derin anlamı olan bir konuşma yapar. "Lüfer... Ölmeden önce inleyen belki de tek balıktır. Sudan çıkınca solungaçları

aniden şişer. İster istemez inilti gibi bir ses çıkarır. Ama niyeyse insan kendi iniltisini duymaya başlar. Bak duyuyor musun, denizin sırrı bir an için kulağına fısıldanıyor sanırsın. Lüfer kendi evrenini terk edip ağlaya ağlaya senin evrenine geçiyor. Derken insan gibi kederli bir varlık oluyor.”

Kibirli/Yetenekli/Çok yönlü Laf ebeliğiyle şair olunacak sanıyor gafiller. Kolay mı kelimelere hünkar olmak, ha? Kolay mı şiir yazarak kudret sahibi olmak. Senin etrafını dalkavuklar sarar, benim etrafımı okurlar! Ben kimim biliyor musun, ben kimim! Her hükümdarın gözünü diktiği Bizans'ın ta kendisiyim. Buyur al beni! Sarnıçlardan yankılanan su sesiyim. Renkle ışığın kavuştuğu mozaikteki kapkara gözlerin sahibiyim. Haydi, oy istersen! Yağmalanan halk da benim, satılan cariye de. Hiçbir zarafetin parçası değilim! Hiçbir madalyanın da sahibi değilim. Cennete koysalar sonsuza dek yas tutarım kendim içi, gönlüm nasıl istersen. Canım isterse yeniden yazarım Tevrat'ı, keyfime göre İncil'i dizer gönlüm nasıl isterse Kuran'ı öyle sezerim. Sonra hepsini birden reddederim.

Sultan (Otoriter)

Karakter Sultan güçlü olanı, yönetenleri, egemen olanı temsil etmektedir. Zalim ve tahammülsüzdür. Aynı zamanda Şair'e ve onun temsil ettiklerine hayrandır. Fakat hayran olduklarının varlığı dikkat çektiği, giderek rahatsız olmasına, onun iktidarının olumsuz etkilenmesine sebep olduğundan öfkelenir. Aynı Şair gibi alaycı bir tarafı da vardır. Güçlü olmayı önemsemektedir. Kendini diğer insanlardan üstün görmektedir.

Aktivite Sultan karakteri her seferinde farklı giyinmiş, farklı karakterde biri olarak ortaya çıkan aynı kişidir. Fakat her bölümde başka bir tarihi karakteri, hükümdarı temsil etmektedir. Şiire, sanata ilgi duyan ve bu konuda kendisini yetenekli hissedenden tavrı söz konusudur.

ÖRNEK OLAYLAR

Tehditkar/Tahammülsüz Sultan, Şair'in konuşmalarına karşı tahammülsüzdür. Kendisine aykırı söylemlerde bulunulmasını kaldıramaz ve sinirlenir. “Böyle konuşma Mansur. Tekrar öldürürüm yoksa. Yüreğindeki imanı bulana kadar seni lime lime ederim.”

Otoriter Sultan, makamından dolayı böbürlenmektedir. Karşısında kim olursa olsun diz çökmesini, onun istediği gibi davranmasını bekliyordur. “Senin karşında bir hükümdar duruyor. Endülüslü Abbadi Meliki El Mutemid! Önce haddini bil sonra diz çök ve af dile, ben seni affeder affetmez tez zamanda mızrağımı geri ver.”

Kibirli/Kendini beğenmiş Şair, Sultan'ı anlatır ve kendini diğer insanlardan üstün göstermek adına neler vazgeçtiğinden ve nasıl saçma bir yol izlediğinden yakınır. “...Tel maşa tahtının azameti uğruna sofralardan şenliklerden çekildin. Sonunda konuşmayı bıraktın be! Kaşını gözünü oynatarak emir vermeye başladın. Sırf etten kemikten basit bir insan olmayasın diye kelimelerden uzaklaşıp neredeyse kendi dilini yedin. İç içe saraylarda bir başına abuk subuk şiirlerle avuttun kendini. Cenneti özleyen Adem, Süleyman'a sığınan karınca falan...”

Zalim/Soğukkanlı Sultan, Şair'in kendisini mızrakla öldüren Sultan sanması üzerine o kişi olmadığını söyler ve sebebini belirtir. Şair'in üstüne yürür ve adeta sözleriyle Şair'i parçalar. “Ben sizi çarmıha gerdim, derinizi yüzdüm.”